

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA

MÁSODIK SZEKCIÓ

SZÉKELY kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(38904/05. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2009. október 20.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Székely kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

Françoise Tulkens, *Elnök*,

Vladimiro Zagrebelsky,

Danutė Jočienė,

Dragoljub Popović,

Sajó András,

Nona Tsotsoria,

Kristina Pardalos, *bírák*

és Sally Dollé, *Hivatalvezető*

2009. szeptember 29-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy, a Magyar Köztársaság ellen benyújtott kérelem (38904/05. sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény („az Egyezmény”) 34. Cikke alapján egy magyar állampolgár, Székely Ilona („a kérelmező”) 2005. október 20-án terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Németh I, Győrben praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt („a Kormány”) dr. Höltszl Lipót Képviselő képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. 2008. november 17-én a Második Szekció Elnöke úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Arról is döntés született, hogy a kérelem érdeme és elfogadhatósága együttesen kerül megvizsgálásra (29. Cikk 3. bekezdés).

A TÉNYEK**AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI**

4. A kérelmező 1953-ban született és Győrszentivánban él.

5. 1998 júliusában a kérelmező házassági bontópert indított. Több tárgyalást követően 1999. október 1-jén a per egy apasági jogvita lezárásáig felfüggesztésre került. E vita lezárulását követően az eljárás 2001. január 24-én folytatódott. 2001. március 21-én a bíróság részítélettel felbontotta a házasságot. A felek megegyezése alapján elrendelt három hónapos szünetelést követően 2001. július 4-én az eljárás a vagyoni jogi kérdések tekintetében folytatódott. Számos tárgyalás után és szakvélemények

beszerzését követően a Győri Városi Bíróság 2005. február 4-én ítéletet hozott. A Győr-Moson Sopron Megyei Bíróság 2005. szeptember 1-jén helyben hagyta a határozatot. 2006. március 21-én a Legfelsőbb Bíróság elutasította a felülvizsgálati kérelmet.

6. Egy, a válással kapcsolatos ingatlanvitával – melynek során a kérelmező, úgy tűnik, elveszítette lakását – összefüggésben a kérelmező pert indított korábbi ügyvédje ellen. Ebben az ügyben a Legfelsőbb Bíróság 2003. december 18-án hozott jogerős határozatot.

7. Szintén a szóban forgó, ingatlannal kapcsolatos vitával összefüggésben a Győri Városi Bíróság 2005. november 16-án elrendelte annak a lakásnak a kiürítését, amely tekintetében a kérelmező bérleti szerződése 2004. december 31-én lejárt. 2006. május 19-én kényszerkilakoltatás elrendelésére került sor.

A JOG

8. A kérelmező panaszolta, hogy az eljárás hossza összeegyeztethetetlen volt az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdésében foglalt “ésszerű idő” követelményével. A Kormány vitatta a panaszt.

9. A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező által felhozott három eljárás közül csak az első tekinthető olyannak, mint ami a 6. Cikk 1. bekezdése alá tartozó túlzott késedelem (1998 júliusától 2006 márciusáig, ld. fenti 5. bekezdés) kérdését felveti. Ilyen módon a figyelembe veendő időszak mintegy hét évig és nyolc hónapig tartott. Ebből a tartamból a felek megegyezése alapján elrendelt szünetelésnek megfelelő három hónapot, valamint az eljárás – nyilvánvalóan szükséges – felfüggesztésének megfelelő egy évet és négy hónapot le kell vonni. A fennmaradó időszak azonban három bírósági szinten még így is hat évet meghaladó. Az eljárás ezen hosszára figyelemmel a panaszt elfogadhatónak kell nyilvánítani.

10. A Bíróság már többször megállapította az Egyezmény 6. Cikke 1. bekezdésének megsértését olyan ügyekben, amelyek a jelenlegihez hasonló kérdéseket vetettek fel (ld. *Frydlender v. France* [GC], no. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII). A benyújtott anyagokat megvizsgálva a Bíróság úgy véli, hogy a Kormány nem terjesztett elő olyan tényt vagy meggyőző érvet, amely a Bíróságot a jelen körülmények között eltérő következtetés levonására bírná. A kérdéssel kapcsolatos esetjogára figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy az első eljárás túlzottan hosszú volt, és nem felelt meg az “ésszerű idő” követelményének. Ezért az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették.

11. A kérelmező az Egyezmény 1., 6. és 13. Cikkére hivatkozva mindhárom eljárás kimenetelét is panaszolta. A házassági közös vagyonnal kapcsolatos jogvitát illetően (ld. fenti 5. bekezdés) a Bíróság észrevételezi: az ügyiratok átvizsgálása semmilyen bizonyítékot nem tárt fel arra

vonatkozóan, hogy e rendelkezéseket megsértették. Különösen nincs jele annak, hogy a bíróságok nem voltak pártatlanok, vagy hogy az eljárás más módon tisztességtelen volt.

Továbbá, a Bíróság megjegyzi, hogy a fenti 6. bekezdésben ismertetett eljárással kapcsolatos panasz a 35. Cikk 1. bekezdésében lefektetett hat hónapos határidőn túl került előterjesztésre, mivel a jogerős hazai határozatot 2003. december 18-án hozták meg, a kérelmet viszont csak 2005. október 20-án terjesztették elő.

Végezetül, a fenti 7. bekezdésben ismertetett üggyel kapcsolatos panaszt illetően a Bíróság úgy véli, hogy – amennyiben a panasz úgy érthető, hogy az a kérelmező otthona tiszteletben tartásához fűződő jogát érinti, s feltételezve, hogy e tekintetben a kérelmező kimerítette a hazai jogorvoslatokat – a kérelmezőt olyan intézkedés alá vonták, amelynek törvényessége nem vitatott, s amely a 8. Cikk 2. bekezdése alapján a mások – nevezetesen a szóban forgó lakás tulajdonosának – jogai védelmére irányuló törvényes cél eléréséhez szükségesként, indokoltnak tekinthető.

Ebből következően a kérelemnek ezt a részét az Egyezmény 35. Cikkének 1., 3. és 4. bekezdése alapján el kell utasítani.

12. Az Egyezmény 41. Cikkére hivatkozva a kérelmező összesen 39600 euró vagyoni és nem vagyoni kártérítést követelt. A Kormány vitatta az igényt. A Bíróság nem lát okozati kapcsolatot a megállapított jogsértés és az állított vagyoni kár között; ezért ezt az igényt elutasítja. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedhetett. Méltányossági alapon ítélve ilyen címen 1200 eurót ítél meg számára.

A kérelmező nem terjesztett elő külön költségtérítés iránti igényt.

13. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális kölcsönkamatán kell alapulnia, amelyhez további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. Az eljárás túlzott hosszával kapcsolatos panaszt elfogadhatóvá, a kérelem többi részét elfogadhatatlanná *nyilvánítja*;
2. *Megállapítja*, hogy az Egyezmény 6. Cikkének 1. bekezdését megsértették;
3. *Megállapítja*:
 - (a) hogy az alperes Államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára nem vagyoni

kár tekintetében 1200 (egyezer kétszáz) eurót, továbbá az ezen összeget terhelő adók összegét kell kifizetnie nemzeti valutában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;

(b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatlábát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;

4. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2009. október 20-án, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

Sally Dollé
Hivatalvezető

Françoise Tulkens
Elnök